

Arrest

nr. 76 964 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT *loco* advocaat P. STAELENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Koraz, provincie Douz.

In 2003 vatte u uw universitaire studies aan aan het Institut Supérieure in Riyana, op zo'n 650 km van uw huis. U werd lid van de studentenvereniging en werd meerbepaald coördinator/woordvoerder van 'een groep'. U kaartte vooral het probleem aan dat studenten die sinds 1999 afstudeerden

weliswaar een 'attest einde studies' kregen, doch jaren moesten wachten vooraleer ze effectief hun diploma in handen kregen.

Op 6 januari 2005 werd u, op het moment dat u een café verliet, ontvoerd door een aantal gemaskerde leden van de Staatsveiligheid. U werd gedurende vier dagen vastgehouden en geslagen. Er werd slecht gesproken over uw ouders en u werd ervan beschuldigd dat de woorden die u sprak u ingegeven waren door 'een beweging'. U zou terroristische acties tegen de staat plannen, de studenten tegen de staat opzetten en vergaderingen houden zonder toestemming. U vermoedt dat er onder leden van de studentenvereniging informanten van de staatsveiligheid waren. U werd vrijgelaten na erin te hebben toegestemd uw lidmaatschap van de studentenvereniging stop te zetten. Er werd u nog gezegd dat zo u niet zou gehoorzamen, uw ouders zouden worden gedood. Tevens werd er u gezegd dat ze alles van u wisten en ze u in de gaten zouden houden.

Na uw vrijlating was u ziek en laste u een 'sabbatical jaar' in. U verliet de studentenvereniging.

Toen u in 2006 uw studies wilde hervatten stootte u op tegenstand van de universiteit, uw inschrijving werd geweigerd omdat u problemen zou hebben veroorzaakt. Toen u te kennen gaf 'niet weg te gaan vooraleer u uw diploma zou hebben behaald', werd u gedwongen lid te worden van de RCD (Rassemblement Constitutionnel Démocratique; partij van Ben Ali) waarna u uw studies kon hervatten. U werd door de RCD belast met de 'politieke opleiding' van de studenten. U werd daarenboven permanent gesurveilleerd door de staatsveiligheid, telkens er in Tunesië iets gebeurde werd u door hen gebeld.

In 2007 diende u een aanvraag in om in Frankrijk te studeren, u was geaccepteerd door een universiteit, doch toen u uw paspoort indiende om uw statuut van leerling naar student te laten veranderen, kreeg u het niet meer terug.

Vanaf het moment dat u uw studies beëindigde (2007/2008) was u niet langer lid van de RCD.

U werd weliswaar al eens uitgescholden voor collaborateur, doch kende tijdens uw verblijf in Tunesië geen problemen met de islamisten.

Einde februari 2010 verliet u clandestien via de haven Halq al Wad het land en kwam aan boord van een boot naar België, waar u op 1 maart 2010 aankwam. Op 14 januari 2011 vroeg u dan asiel aan in België. U wilde eigenlijk naar Engeland gaan.

Sinds uw verblijf alhier hebt u nog contact met uw familie in Tunesië en hebt u vernomen dat na 'de revolutie' de Moslimbroeders bij u thuis zijn langsgesproken en u bedreigden.

Intussen is ook uw broer naar hier gekomen en zou hier asiel hebben aangevraagd. Hij zou zijn legerdienst al gedaan hebben en terug hebben willen dienen in het leger, doch hij werd geweigerd omwille van uw lidmaatschap van de RCD. U weet niet of uw familie problemen kent met de staatsveiligheid.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u sinds 2005 problemen te hebben ondervonden in uw thuisland. In januari 2005 werd u door de staatsveiligheid ontvoerd, mishandeld en gedwongen u terug te trekken uit de studentenvereniging. Vervolgens werd er u duidelijk gemaakt dat u vanaf dat moment onder surveillance stond en werd u in 2006 gedwongen zich aan te sluiten bij de RCD en belast met de politieke opleiding van de studenten. Uiteindelijk oordeelde u in februari 2010 dat het niet meer mogelijk was in uw land te blijven en kwam u naar België.

Gezien deze door u geschetste gang van zaken werd u gevraagd waarom u nog tot 2010 hebt gewacht alvorens het land te verlaten. U stelde in 2007 geprobeerd te hebben naar Frankrijk te gaan om er te studeren, doch uw paspoort zou bij het afhandelen van de nodige formaliteiten zijn ingehouden

(cgvs p.5). U erop gewezen dat dit geen antwoord is op de aan u gestelde vraag, stelt u dat dit te wijten was aan familiale omstandigheden. U gevraagd dit nogal cryptische antwoord te verduidelijken, stelt dat u enkel op zichzelf rekent, dat u niet wil dat uw vader voor u instaat en dat in kader van de presidentiële verkiezingen in 2009 Zine Al Abedine weer verkozen werd (cgvs p.5). Weerom schept u geen duidelijkheid over uw beweegredenen om pas in 2010 uw land te verlaten, te meer er nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u, nadat u de RCD in 2008 hebt verlaten, nog problemen hebt ondervonden. Daarenboven dient te worden aangestipt dat, zo u vreesde voor uw leven, er toch van uit kan worden gegaan dat u het land veel vroeger zou hebben verlaten. Uit uw manier van handelen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie zou dienen te koesteren.

Deze appreciatie wordt onderstreept door het gegeven dat u reeds op 1 maart 2010 in België aankwam doch nog tot 14 januari 2011 (ruim tien maanden dus) hebt gewacht alvorens hier een asielaanvraag in te dienen. U naar de reden hiervoor gevraagd, geeft u als antwoord dat u eigenlijk geen asiel wilde aanvragen, u wilde 'verblijf'. U dan logischerwijze gevraagd waarom u geen asiel beoogde, stelt u dat u niet afwist van asiel en naar Engeland wilde. U erop gewezen dat u echt wel heel lang gewacht heeft alvorens deze stap te zetten, kon u slechts hernemen naar Engeland te hebben willen gaan en een paspoort te hebben willen aanvragen maar dan moest uw vader worden geopereerd. U gevraagd waarom u naar Engeland wilde, stelde u dat u goede dingen over asiel daar had gehoord, een ietwat verbazingwekkend antwoord daar u eerst stelde niets 'af te weten' van asiel (cgvs p.5). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u uiteindelijk asiel te hebben aangevraagd omdat u in de UK niet binnen kon (Verklaring punt 34). Dient aangestipt dat uw houding totaal niet in overeenstemming is met de houding van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Van een dergelijk persoon kan er toch verwacht worden dat die bij aankomst in een land als België onmiddellijk of quasi onmiddellijk zich tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om asiel aan te vragen. De vaststelling dat u dit nagelaten hebt zonder hier een valabele reden voor te kunnen geven, een loutere voorkeur voor een verblijf in Engeland kan bezwaarlijk ernstig worden genomen, komt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees allerminst ten goede.

Deze appreciatie wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen. Vooreerst dient aangestipt dat u niet aantoonde dat u daadwerkelijk lid bent geweest van de studentenvereniging. U gevraagd naar uw lidkaart stelt u er, en dit in tegenstelling tot vele anderen die te veel schrik hadden, wel degelijk een te hebben gehad, doch u zou ze hebben verbrand. U gevraagd naar de reden hiervoor, geeft u aan na tot de RCD te zijn toegetreden alle banden met de studentenvereniging te hebben willen verbreken. U gevraagd naar de reden hiervoor, geeft u als verklaring dat u gesurveilleerd werd door de staatsveiligheid en dat u schrik had dat ze u zouden fouilleren en de documenten zouden vinden. U erop gewezen dat ze toch al op de hoogte waren van uw banden met deze vereniging, stelde u dat ze u gezegd hadden dat u alle banden diende te verbreken. Erop gewezen dat dit als antwoord niet volstaat, implicerend dat u de vereniging toch had verlaten en geen activiteiten meer had ontplooid, geeft u dan als antwoord dat u niets uit het verleden wenste te houden (cgvs p.6). Uit bovenstaande blijkt dat u telkenmale uw verklaringen aanpast en kan men zich de vraag stellen waarom u niet onmiddellijk spontaan verklaarde niets meer met uw verleden te maken te willen hebben. In dit kader dient nog aangestipt dat het enigszins opmerkelijk is dat u stelt dat jullie in jullie studentencomité met tien leden waren, doch u gevraagd naar wie deze personen waren, kunt u slechts vier voornamen geven, u zou ze zich niet allemaal meer herinneren (cgvs p.6). Een ander opvallend gegeven is dat u stelt in functie van deze vereniging van leer te zijn getrokken tegen het feit dat sinds 1999 de studenten die afgestudeerd zijn weliswaar een attest einde studies krijgen, doch jaren op hun diploma moeten wachten. Dit gold naar uw zeggen voor alle studenten (cgvs p.2). Het wekt dan ook de nodige verbazing dat u die stelt in 2007 te zijn afgestudeerd, al in 2008 uw diploma hebt gekregen. U op het toch wel vlotte verloop hiervan gewezen, stelt u dat u zichzelf 'als een gelukzak' beschouwt (cgvs p.5). Ook dit gegeven komt uw persoonlijke geloofwaardigheid niet echt ten goede.

Een verdere bemerking dient te worden gemaakt bij uw 'gedwongen' lidmaatschap van de RCD. U stelt immers belast te zijn geweest met de politieke opleiding van de studenten op de universiteit (cgvs pp.3, 4, 6). Ook dit gegeven kan nauwelijks overtuigen daar er toch van uit kan worden gegaan dat de personen die het binnen de RCD voor het zeggen hadden zich toch maar al te zeer bewust moeten zijn geweest van het feit dat u niet vrijwillig was toegetreden doch louter omdat dit de enige mogelijkheid was om uw studies terug te kunnen aanvatten. Dat een dergelijk persoon dan ook deze specifieke taak opgelegd zou krijgen is bezwaarlijk geloofwaardig te noemen daar er toch van uit kan worden gegaan dat een dergelijk belangrijk ambt zou worden toebedeeld aan een persoon die met hart en ziel de partij genegen is. Uw verklaring dat uw functie eigenlijk niet veel inhield, u zou naar vergaderingen

hebben moeten gaan en affiches hebben moeten plakken, kan dan ook niet overtuigen (cgvs p.6). Evenmin overtuigend is het feit dat u maar weinig weet te vertellen over de personen binnen de RCD die actief waren op de universiteit. U gevraagd naar de secretaris van de partijvoorzitter, komt niet verder dan te stellen dat hij Jafar noemde, zijn achternaam weet u niet. U stelt dat er nog een algemeen-secretaris was, zonder diens naam te vermelden. U verwijst verder nog naar een schatbewaarder, maar ook diens naam weet u niet. Verder zou er nog een lid zijn belast met culturele activiteiten, ook diens naam weet u niet. Gevraagd of er nog andere functies zijn, stelt u dat ze met tien zijn, maar de anderen weet u niet meer (cgvs p.6). Gezien uw verklaring een tweetal jaar deel te hebben uitgemaakt van de RCD op uw universiteit is uw onwetendheid op deze punten andermaal opmerkelijk (cgvs p.3). Wat betreft de door u neergelegde lidkaart van de RCD dient opgemerkt dat dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd. Bovendien heeft een dergelijk document enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Wat betreft uw problemen met de islamisten dient aangestipt dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo stelde u immers ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gesprek ter voorbereiding van uw gehoor op het cgvs, dat u na uw lidmaatschap van de RCD bedreigingen kreeg van de islamitische oppositie. U zou ervan beschuldigd worden verraad te hebben gepleegd en een agent van de staat te zijn (Vragenlijst, p.3). U tijdens het gehoor door het cgvs gevraagd of u in Tunesië ooit problemen met islamisten hebt gehad, stelt u dat dit niet het geval was, misschien met woorden, zo geeft u aan. U erop gewezen dat er een duidelijk antwoord van u wordt verwacht, stelt u dat u wel eens een collaborateur werd genoemd. U gevraagd hoe het zat met bedreigingen, geeft u aan dat dit niet het geval was, dat zou pas na de revolutie in 2011 zijn geweest. Gezien u reeds in 2010 Tunesië had verlaten, werd er u andermaal gevraagd of u al dan niet in Tunesië bedreigingen zou hebben gehad, waarop u duidelijk te kennen gaf dat dit niet het geval was, dat u soms wel eens een woord hoorde, doch dit zou niet van islamisten gekomen zijn (cgvs p.4). U gewezen op uw verklaringen ten overstaan van DVZ, geeft u aan dit niet te hebben gezegd. U zou van 2006 tot 2008 lid van de RCD zijn geweest en u werd bedreigd door de studentenvereniging. U gevraagd wat u hiermee bedoelt, stelt u dat er van u gezegd werd dat u zich had verkocht en dat de mensen, toen u in 2008 terugkeerde naar uw regio, wisten dat u tot de RCD behoorde want u hoorde woorden en u werd gesurveilleerd door de staatsveiligheid (cgvs p.5). Gezien u zeer expliciet was in uw aanvankelijke verklaringen afgelegd ten overstaan van DVZ, biedt uw loutere ontkenning geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Voorts kan het totaal niet overtuigen dat u enerzijds stelt na uw vertrek én na de revolutie van uw familie te hebben vernomen dat de Moslimbroeders naar uw huis zouden zijn gekomen op zoek naar u, doch dat u anderzijds, gevraagd wanneer ze precies zouden zijn gekomen, slechts vaag kunt aangeven 'na de revolutie, ergens in februari', u zou het niet precies meer weten en kunt slechts vermoeden dat dit einde februari was. U gevraagd of ze verschillende keren zijn gekomen, stelt u dat niet te weten. Gepeild of u hiernaar hebt gevraagd, antwoordt u dit niet te hebben gedaan. Gevraagd waarom u dit hebt nagelaten, kunt u slechts weinig overtuigend stellen hiertoe de gelegenheid niet te hebben gehad, te meer uw broer zou komen (cgvs p.2). Ook deze nonchalance wekt verbazing. Mocht er hieraan geloof kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen om accurate informatie hieromtrent te vergaren. Zulks is immers essentieel om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten.

Tot slot dient nog opgemerkt dat u, gevraagd of uw familie nu problemen heeft met de staatsveiligheid, vooreerst stelt het niet te weten om dan uw verklaringen bij te stellen en te zeggen dat dit misschien zo wel was, maar als dat zo was dan zouden ze pas na de revolutie problemen hebben gehad. U dan gepeild of u hier niet naar hebt gevraagd, geeft het toch wel verbazingwekkende antwoord dat men in Europa hierover met de familie kan praten, maar dat zou niet gaan in Tunesië. Gevraagd naar de reden hiervoor, kunt u slechts stellen dat er u gezegd was geweest hier niet over te praten (cgvs p.6). Zoals in een bovenstaande paragraaf reeds werd opgemerkt kan deze laconieke houding totaal niet overtuigen daar, mocht er geloof hieraan kunnen worden gehecht, er van u verwacht kan worden alles in het werk te stellen om informatie hierover te vergaren.

U stelt nog omwille van de mishandelingen die u zou hebben ondergaan psychologische problemen te hebben ondervonden en hier een psycholoog geraadpleegd te hebben. Dient opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan de door u beweerde asielmotieven, zoals blijkt uit bovenstaande observaties. Daarenboven bent u niet bij machte deze bewering te steunen aan de hand van enig document (cgvs p.5). Wat betreft het attest dat u toonde en waaruit bleek dat u een slecht zicht hebt, dient opgemerkt dat het loutere feit dat u problemen met uw ogen zou hebben door ons niet wordt betwist.

Gezien bovenstaande observaties hebt u uw asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte, identiteitskaart, verschillende puntenlijsten, attest baccalaureaat en diploma. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en scholing, gegevens die hier niet ter discussie staan. Verder een attest dat u stage hebt gelopen en vijf aanbevelingsbrieven. De gegevens in deze stukken wordt door het CGVS niet betwist. Een attest dat betrekking heeft op de gezondheidstoestand van uw vader, dit gegeven wordt door het CGVS evenmin betwist, doch dit heeft geen betrekking op uw asielmotieven. Een schrijven van uw vader waarin hij stelt ziek te zijn en verantwoordelijk te zijn voor het gezin. Deze elementen hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Een schrijven van Harmony vander Straeten waarin wordt gesteld dat een interview met u op het internet wordt gezet. U hebt tijdens het gehoor zelf hier niet naar verwezen. Een aanvraag om hier tot de universiteit toegelaten te worden, ook dit gegeven wordt door ons niet betwist. Een flyer van een evenement 'Tunisie, la révolution et après' waaraan u zou hebben deelgenomen, niets meer en niets minder.

Dient nog opgemerkt dat op basis van een analyse van de actuele situatie in Tunesië kan worden geconcludeerd dat er op dit moment, ondanks de heersende verwarring en onzekerheid wat betreft de toekomst, geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands of internationaal gewapend conflict zoals begrepen onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op dit moment is er geen enkel element dat erop wijst dat de situatie in die richting zou evolueren. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd.

Tot slot dient nog opgemerkt dat op 20 juli 2011 de asielaanvraag van uw broer, B.B.M. (...) (CG 11/15015), door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard (26 quater).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en het feit dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij stelt niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en wenst te benadrukken dat de verwerende partij een heleboel oppervlakkige versprekingen, ogenschijnlijke tegenspraken en nietszeggende omissies uit zijn verklaringen heeft uitgelicht teneinde hem, ten onrechte, de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verzoeker meent dan ook dat deze futiele en oppervlakkige tegenstrijdigheden zeker niet van dien aard zijn om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Verzoeker citeert vervolgens het onderdeel van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoeker niet alle leden van het RCD universiteitsbestuur kent. Verzoeker besluit dat deze onwetendheden uitgelicht en uitvergroot uit het gehoorverslag weerhouden werden om verzoeker het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Hij meent dan ook dat er sprake is van een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dan ook dat de aangehaalde argumenten van de verwerende partij falen naar recht om de bestreden beslissing te motiveren en is er dus ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest 173.899 van de Raad van State van 7 augustus 2007.

2.1.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. De bestreden beslissing dient gelezen te worden als het geheel van motieven op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn oordeel is gekomen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en hij is de mening toegedaan dat futiele en oppervlakkige tegenstrijdigheden worden uitvergroot en dat dit geen redenen zijn om zijn asielaanvraag te weigeren.

De Raad stelt vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins worden uitvergroot, doch duidelijk worden geschrapt door de stukken van het administratief dossier. Verzoeker betwist niet dat de verwerende partij terecht tegenstrijdigheden heeft vastgesteld maar hij kwalificeert deze als “futiel” en “oppervlakkig”. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer, aangezien verzoeker niet tegemoet komt aan de bewijslast die thans rust bij hem.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 7 augustus 2007 met arrest nummer 173.899 dient erop gewezen te worden dat daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreffen, arresten geen precedentswaarde hebben in deze continentale rechtstraditie.

Daar waar verzoeker stelt dat ten onrechte hem verweten wordt dat hij niet alle leden van het RCD universiteitsbestuur kent kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zoals gesteld in de bestreden beslissing weinig wist over de mensen die aan de universiteit actief waren bij RCD. De neerlegging van twee originele niet vertaalde “lidkaartjes van de RCD partij” is geen bewijs van zijn actief lidmaatschap. Daarenboven zou verzoeker gedwongen lid geworden zijn in 2006 terwijl de kaartjes de jaren 2004 en 2005 vermelden. Deze kaartjes zijn aldus strijdig met de verklaringen van verzoeker en hebben geen bewijswaarde. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

In acht genomen wat voorafgaat schaarde de Raad zich achter de motivering van de bestreden beslissing die integraal overeind blijft.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker verwijst wederom naar de bestreden beslissing aangaande de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en hij voert aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien er zeer recentelijk een staatsgreep plaatsvond waarbij de president van de RDC, partij waar verzoeker lid van is, werd afgezet. Sindsdien zou zijn land in chaos verkeren en zouden er reeds honderden slachtoffers zijn gevallen naar aanleiding van dit politiek geweld.

Indien hij dient terug te keren heeft verzoeker schrik slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker benadrukt dat dit in strijd is met het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker argumenteert eveneens dat erop dit punt geen afdoende motivering wordt weergegeven waarom de asielaanvraag van verzoeker wordt geweigerd. Er wordt erkend dat de toekomst voor Tunesië hoogst onzeker is maar er wordt tevens gepostuleerd dat dit geen objectief gevaar zou inhouden dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou verantwoorden. Verzoeker argumenteert dat de beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker de plicht om elk dossier individueel, grondig te onderzoeken en te motiveren, wat hier niet zou gebeurd zijn.

Verzoeker meent dan ook dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel gevaar loopt wegens de bijzondere situatie die er op dit moment heerst in Tunesië. Hij stelt verder dat het onverantwoord is om burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan degelijke gevaarlijke situaties. Tot slot argumenteert verzoeker dat gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid het dus onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar Tunesië. Hij is de mening toegedaan dat men hem minstens de subsidiaire bescherming moet verlenen en men minstens dient te wachten op de evaluatie van de situatie in Tunesië door de commissaris-generaal ofwel dient het dossier teruggestuurd te worden voor verder onderzoek.

2.2.2. In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond door verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten beroept als deze die hij aanvoert in zijn asielaanvraag. Gezien hij het bestaan van deze feiten niet aannemelijk maakt, kan er ook niet worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit het geheel van motieven in de bestreden beslissing de commissaris-generaal heeft geoordeeld tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijke gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald "*Subject Related Briefing, Tunisie, Soulèvement populaire: Situation politique sécuritaire actuelle*", laatste update 17 november 2011, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Daar waar verzoeker ter zitting een DVD neerlegt die betrekking zou hebben op de algemene situatie in Tunesië wordt dit in toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet uit de debatten geweerd daar verzoeker niet aannemelijk dat hij deze informatie niet vroeger kon meedelen en ook niet nader toelicht wat de concrete inhoud of het belang ervan is.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS